

Chuyện Của Con Tim

<http://www.thoiaotrang.com/visindex.html>

Không biết sao khi tôi gặp hấn thì tim tôi lại rộn lên một nỗi xao xuyến lạ lùng.

Nhưng những lúc hấn thỉnh thoảng quay xuống bắt gặp ánh mắt tôi thì chính tôi lại quay sang nơi khác.

Giờ ra chơi, hấn xuống bàn tôi ngồi để đùa giỡn với mấy đứa ngồi kế bên, nhưng tôi vẫn tỏ ra thờ ơ, lãnh đạm và hý hoáy viết viết, dù chả biết mình viết những gì nữa. Nhỏ Thảo từ phía bên bàn nhào qua “hù” làm tôi giật mình hét:

- A... á... a...

Rồi đỏ mặt khi những trận cười của nhỏ và nhất là của hấn. Nhỏ Thảo liền nghi ngờ:

- Mày sao vậy nhỏ? Tương tự ai mà hồn mi phiêu du đi đâu thế? Cũng may nhờ ta “hù” nhỏ mới hoàn hồn trở lại nha! Nói ta nghe coi nhỏ, hấn là ai mà cả gan làm cho nhỏ của ta đến hồn siêu phách lạc vậy?

Tôi nạt:

- Đồ quỷ! Từ nãy tới giờ nhà người tự biên tự diễn chứ có ai đâu, mà có đi nữa thì chỉ có...

- Có ai?

Thảo hỏi nhanh.

- Có người, chịu chưa?

- Có ta? Thôi, nhỏ chỉ giỏi xạo cho thoát nạn phải không? Chứ ta thì không thể làm nhỏ điều đúng vậy rồi. Ta đi nhỏ, tụi con Thanh nó rủ đi ăn chè kia. Không khéo thì ở đây tán dóc với nhỏ tới giờ vô học luôn quá! Đi lên!

Thảo lôi tôi đi nhưng tôi nắm vội cạnh bàn kéo giật lại, nói:

- Thôi, nhà người đi đi, ta ngán chè lắm rồi!

- Ủa, ngán rồi sao? Ta nhớ không lầm là món ruột của người mà. À mà không sao, không ăn chè thì ăn thứ khác, đi nhỏ!

- Ta đau bụng, người đi đi. Tôi giả vờ ôm bụng.

Thảo dò hỏi:

- Hôm nay, người sao vậy nhỏ?

À... Hay là trong này có đối tượng của nhỏ phải không?

- Bậy! - Tôi cướp lời.

- Không có thiệt không?

- Thiệt – Tôi đáp.

- Vậy thì đi lên! - Vừa nói Thảo vừa lôi tôi đi với tính cách cường bức.

Tôi và Thảo là bạn thân của nhau từ hồi lớp 9 và nhà của nhỏ cũng gần nhà tôi. Hơn nữa có chuyện gì vui, buồn tôi và nhỏ cũng tâm sự với nhau. Riêng việc tôi thương thầm hấn thì chưa thể thổ lộ với Thảo được.

Trong mỗi người hấn ai cũng có một bí mật dành riêng cho mình. Nếu không, một khi cái bí mật đó bị “bật mí” thì ôi thôi, tôi sợ lắm...

Như thường lệ, nhỏ tới nhà tôi cùng học bài thì nhỏ tâm sự với vẻ mặt buồn thành thật. Sự tình nghịch bồng bay biến, mà thay vào đó là nét ủ dột:

- Ê nhỏ! Ta có thương và để ý một người đó nhỏ à, nhưng không biết hấn có thương ta không nữa.

Tôi trêu:

- Ghê ta! Người mà cũng thương thầm nữa sao? Ai thế?

- Quỷ! Ta nói thật mà cứ trêu hoài. Ta yêu hấn, nhỏ cũng biết rồi đó, ai là đối thủ môn Văn của nhỏ chứ? - Nhỏ Thảo hỏi ngược trở lại.

Tôi run lên nghi ngờ:

- Bảo à?

Thảo gật đầu, đáp nhỏ:

- Ờ...!

Nghe như sét đánh bên tai, tim tôi dường như co thắt lại, nghẹn ngào như muốn khóc nhưng tôi tự kiềm chế và tự hỏi tại sao lại như thế?

Bao nhiêu câu hỏi đặt ra trong đầu mà vẫn không một lời đáp. Rồi dường như không còn kềm chế được sắc mặt của mình nữa, nên Thảo nhận thấy và hỏi:

- Nhỏ không sao chứ?
- Không sao cả, tao chỉ hơi nhức đầu thôi – Tôi đáp nhanh.
- Thôi nhỏ nghỉ đi, ta về nhà, ta về còn đi lễ nữa. Nhỏ nghỉ cho khỏe đi.

Tôi cố gượng một nụ cười để cho nhỏ an tâm. Thảo về bỏ lại tôi với nỗi cô đơn và buồn bã. Giờ đây, nước mắt tôi cứ tuôn trào, những uất ức nghẹn ngào dâng lên. Tại sao tôi và Thảo cùng yêu một mình Bảo kia chứ? Tại sao?

Tôi như gào thét lên, nửa căm ghét đứa bạn thân vô tội, nửa căm giận mình.

Tình yêu ích kỷ hay tình yêu rộng lượng? Dù sao, tôi phải cố quên đi Bảo bởi không thể vì Bảo mà làm sứt mẻ tình bạn lâu nay giữa tôi và Thảo. Và rồi sau đó cơn bệnh vẩy lầy, tôi nằm liệt giường một tuần.

Trong cơn mê man thế nào mà khi tỉnh dậy tôi thấy Thảo nước mắt đầm đìa trước mặt tôi, nói:

- Nhỏ bệnh là vì ta ma ra cả...
- Người nói gì thế? - Tôi hỏi.

Thảo tiếp:

- Nhỏ còn giấu ta ư?

Chợt một nhóm con trai kéo đến làm gián đoạn câu nói của Thảo. Không hẹn mà trong nhóm con trai có cả Bảo. Bảo cầm một đóa hoa hồng chia ra:

- Anh tặng “bé tiểu”! (Biệt danh “bé tiểu” của tôi trong bọn “tứ quái”).

Bảo lượn đầu từ “anh” ngọt ngào đến thế, làm tim tôi nhảy điệu disco tự nảy giờ càng nhanh hơn. Tôi mỉm cười trong nghẹn ngào đáp:

- Cảm ơn Bảo nhiều!

Quay nhìn sang Thảo, tôi thấy nhỏ như khóc, vội hôn nhẹ đóa hồng như nụ hôn từ biệt mối tình đầu âm thầm, lặng lẽ:

- Tặng người!

Thảo từ chối:

- Bảo tặng cho nhỏ mà!

Tôi nhìn Bảo:

- Bảo tặng ta, giờ là của ta mà, ta muốn tặng lại ai cũng được, phải không Bảo?

Bảo gật đầu thay lời đáp. Thảo nhận và nhìn tôi thầm cảm ơn. Tôi nửa vui và nửa như bị ai bóp nghẹt quả tim trong lồng ngực. Ba cái đầu rượt đuổi theo những ý nghĩ riêng không ai giống ai với những tình yêu vụng dại hay sự rung động đầu đời của mỗi con tim...

Hứa Hồng Nhung